БИБЛІОТЕКА ИМПЕРАТОРСКАГО
19 АВГ. 1909
НОВОРОССІЙСКАГО УНИВЕРСИТЕТА

ΕΤΟΣ ΚΘ'
—0—
ΑΡΙΘ. — 30

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς συνδρομαί — Ὑπὲρ εἰρήνης — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἐκκλησία Παλαιᾶς Ρώμης — Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία — Ἡ ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

αἱ γινόμεναι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πενομένου Ἐθνικοῦ Ταμείου, αἱ ἀνελθοῦσαι εἰς τετρακισχιλίας σχεδὸν λίρας ἀγγλικὰς, ἐπισπῶνται τὴν εὐχαρίστησιν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, διατρανωθεῖσαν ἐν τηλεγραφήμασι καὶ ἐν ἐπιστολαῖς. Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα διαιωνίζουσιν, ἐν τύποις ἐκδιδόμενα, τὴν εὐσέβειαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἑλλήνων καὶ τὴν πρὸς τὸ κέντρον τῆς [illegible] ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τὸ μέγα καὶ θεό[illegible]τον, εὐλάβειαν καὶ στοργὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν μακρὰν τοῦ κέντρου τούτου μακρὸν χρόνον ζώντων.

Ἡ πρακτικωτάτη ἐκδήλωσις αὕτη τῶν εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν αἰσθημάτων κινεῖ καὶ τῶν ξένων τὸ αἴσθημα, καὶ χριστιανοὶ, εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον πιστεύοντες, οὐχὶ δὲ μόνον εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀνήκοντες, ἐλογίσαντο καθῆκον τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου συνδρομὴν, εἰς ἣν ἐν ἱερῷ ζήλῳ συνεργάζονται τοῖς ἕλλησιν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ ἐργάται νεαροὶ, μόλις κερδαίνοντες τὸν ἐπιούσιον, προθύμως συνεισφέρουσι, καὶ ὁμάδες ἑλλήνων, καὶ αἱ ἀποτελοῦσαι καθεστηκυίας ἀρχὰς καὶ κοινότητας, καὶ αἱ διεσπαρμέναι ἐν μικραῖς καὶ μεγάλαις πόλεσι τῆς εὐδαίμονος Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, δίδουσιν εἴ τι ἂν δύνωνται καὶ θέλουσιν. Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ, εὐλογοῦσα τὰ ἔργα αὐτῶν, εὐλογοῦσα τὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους, καὶ πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ εὐσεβῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἀλλ' ηὐλόγει πάντοτε αὐτοὺς, ἐγίνωσκε δὲ τί ἔπραττον καὶ τί συνεισέφερον ἑκάστοτε ὑπὲρ εὐγενῶν ἰδεῶν καὶ σκοπῶν, ὑπὲρ εὐαγῶν καὶ ἱερῶν ἱδρυμάτων τε καὶ συστημάτων. Τούτων ἐμερίμνα πάντοτε, σεμνυνομένη ἐπὶ φιλοστόργοις τέκνοις καὶ πάντοτε συμβουλεύουσα καὶ νουθετοῦσα αὐτὰ πρὸς ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια, πρὸς ζωπύρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος αὐτῶν.

Τὴν τοιαύτην αὐτῆς διδασκαλίαν, ἣν ἐπανελάμβανον ὅσοι τῶν κληρικῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις ἡμῶν προϊσταμένων μετεῖχον ἀναπτύξεως καὶ ζήλου, τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν, ἣν διέδιδον αἱ ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες, ἡ Ἐκκλησία βλέπει καρποφοροῦσαν, προσδοκῶσα μείζονα καὶ μόνιμα τἀποτελέσματα, τοιαῦτα δὲ καὶ ηὔξατο καὶ συνέστησε

διὰ τοῦ πέρυσιν ἐκδοθέντος ἐκκλησιαστικοῦ τόμου τοῦ χορηγοῦντος τῇ ἐν Ἑλλάδι ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐποπτείαν καὶ πνευματικὴν διοίκησιν τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν. Ἤδη δὲ ὁ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἐκδότης κ. Σόλων Βλαστὸς ἀγγέλλει ὅτι γίνεται σκέψις ἵνα στερεωθῇ καὶ γένηται μόνιμος καὶ διαρκὴς ἡ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν χρηματικὴ χορηγία τῶν ὀρθοδόξων ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων καὶ συστημάτων καὶ ἰδιωτῶν. Ὡς ἡ «Ἀτλαντὶς» καὶ ἡ «Πανελλήνιος» τῆς Νέας Τόρκης συλλέγουσιν ἐράνους ὑπὲρ τοῦ Ἐθν. Ταμείου, θερμὸν κρατοῦσαι τὸ συναίσθημα τὸ θρησκευτικὸν, οὕτως ἐπιτροπεῖαι κατὰ τόπους καὶ Ἀδελφότητες συναντιλαμβάνονται τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου τόσῳ πρακτικῶς. Τοιοῦτόν τι καὶ πέρυσι καὶ πρὸ διετίας ὑπεδείξαμεν εἰς τὰς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι Ἀδελφότητας καὶ συντεχνίας. Ἐζητήσαμεν αὐτῶν τὴν ἀποτελεσματικὴν ὄντως ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου σύμπραξιν. Καὶ ἐκ δεκακισχιλίων τοιούτων συνεταιρισμῶν μόλις εἴκοσιν ἠκούσαν τῆς φωνῆς ἡμῶν, ὧν ὁ «Παρνασὸς» τῶν Ἀθηνῶν λαμπρότατα φιλογενείας ἀποτελέσματα παρέδειξε—**μία** δὲ καὶ μόνη ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν Ἀδελφοτήτων—**ἡ ἐν Σουφλίῳ**—καθώρισεν ἐτήσιον τὸν ἔρανον αὐτῆς, καὶ μένει **μέχρι τοῦδε μόνη**.

Αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀδελφότητες ἀπέδειξαν ἤδη, καὶ πρότερον ἐν περιστάσεσιν ἑτέραις καὶ νῦν, τί δύνανται νὰ πράξωσιν ὑπὲρ ἔργων εὐγενῶν, ὑπὲρ ἔργων ἱερῶν καὶ μεγάλων οἱ τοιοῦτοι συνεταιρισμοί. Πράττουσι τὸ καθῆκον· Βραδέως ἴσως ἦλθον εἰς βοήθειαν τῆς πενομένης καὶ στενοχωρουμένης καὶ διωκομένης πρώτης τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν· Ἀλλ' ἦλθον ἀποτελεσματικῶς. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλει διδάξει τὸ παράδειγμα αὐτῶν πάσας τὰς ἑλληνικὰς καὶ πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀφρικῇ καὶ Ἀσίᾳ καὶ Αὐστραλίᾳ κοινότητας ὅτι καὶ ὑλικῶς πρέπει νὰ βοηθήσωσι τὸ κέντρον τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ σήμερον ἀγωνιζόμενον οὐχὶ ὑπὲρ μερικῶν συμφερόντων, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἐπηρεαζομένης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Χωροῦσι δ' ἔτι προσωτέρω καὶ πρακτικώτερον οἱ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ ἀδελφοὶ ἡμῶν. Τὴν καθιέρωσιν ἐτησίου ἐράνου ἀπεφάσισαν οἱ ἐν Ἀτλάντᾳ ὁμογενεῖς, εἰς οὓς εἶπε τὰ δέοντα κηρύξας ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὁ αἰδεσιμ. οἰκονόμος κ. Βασίλειος Λαμπρίδης. Συνέστησαν καὶ σύλλογον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ'» καὶ πολλὰ μέλη ἐνεγράφησαν εἰς αὐτὸν ἔργον ἔχοντα τὴν ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου συλλογὴν ἐράνων, καὶ κυτίον ἐνεκρίθη ν' ἀναρτηθῇ ἐν τῷ ναῷ τῆς κοινότητος καὶ δίσκος ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐν αὐτῷ νὰ περιφέρηται.

Ἐν ἰδίῳ παραρτήματι τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» θέλουσι δημοσιευθῆ τινες τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιστολῶν, δι' ὧν ἀγγέλλονται χρηματικαὶ χορηγίαι, ὡς καὶ ἀναγραφὴ τῶν προσενεγκόντων, ὧν ἤθελον γνωρισθῇ ἡμῖν τὰ ὀνόματα. Συνοψίζομεν δὲ ἀμέσως μὲν τὰ μέχρι τοῦδε σταλέντα ἐκ τοῦ Νέου Κόσμου, ἐν δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς χρονικοῖς τὰ ἀλλαχόθεν ἀποστελλόμενα ποσά.

*

Λεπτομερέστερον τὰ ἐξ Ἀμερικῆς σταλέντα μέχρι σήμερον εἰσὶ

διὰ τῆς «Ἀτλαντίδος» . . .	γρ. ἀργ.		296.369
διὰ τῆς «Πανελληνίου» . .	»	»	99.019
ἐκ Λόουελλ	»	»	19.564
τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Βέκλιγκ	»	»	10.002
«Ἐθνικῆς Ἀμύνης» . . .	»	»	9.022
ἐκ Σὼλτ Λέηκ	»	»	7.224
Βόρσεστερ	»	»	6.747
ἐκ Σπρίγκφηλδ	»	»	5.625
ἐκ Κάνσας	»	»	3.740
τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Συλλόγου «Πατριδος» ἐν Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ	»	»	2.413
τοῦ Ἑλλην. Συλλόγου «Ἀδελφοποιήσεως» ἐν Γοῦστερ .	»	»	2.409
Νάσουας	»	»	2.368
ἐξ Ἰφουϊτς	»	»	1.902
ἐκ Γιούτας	»	»	1.212
ἐκ Βίγχαμ	»	»	236
			467.851

ΥΠΕΡ ΕΙΡΗΝΗΣ

Τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν δεομένη ἡ μήτηρ Ἐκκλησία τεταμίριον ἔδωκε τοῦ πόθου πρὸς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, ἀποκαταστήσασα τὰς ἀπὸ δεκαετίας περίπου διακεκομμένας σχέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων. Καὶ οὕτω, καθ' ἃς ἡμέρας ἤγομεν τὴν μνήμην τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκηρύττοντο «κοινωνικοὶ» οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι κκ. Γρηγόριος ὁ τῆς Θεουπόλεως καὶ Δαμιανὸς ὁ τῆς Ἁγίας Σιών.

Διαφορὸς ὁμολογεῖται βεβαίως ὁ λόγος ὁ τὴν ψυχρότητα ἐπενεγκὼν ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν δύο τούτων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐν Ἀντιοχείᾳ. τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου κενωθέντος τῇ 31 ἰανουαρίου 1898, διὰ τὴν παραίτησιν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Σπυρίδωνος, ὑπεισῆλθεν οὐχὶ τῇ ψήφῳ πάντων τῶν ἀρχιερέων ἐκείνου τοῦ θρόνου, οὐδὲ κατὰ τὰ-

μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου κρατοῦντα ἱερὰ καθεστῶτα, ὁ μητροπολίτης Λαοδικείας τῆς Συρίας, ὁ μακαρίτης Μελέτιος, τέσσαρες δὲ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀντιοχέων, ὧν μετέστησαν εἰς τὰς αἰωνίας μονὰς ὁ Εἰρηνουπόλεως Σεραφεὶμ καὶ ὁ Ἀμιδὸς Βενιαμὶν, ἠναγκάσθησαν νὰ καταλίπωσι τὰ ποίμνια αὐτῶν οὕτως ἢ ἄλλως καὶ ν' ἀπομακρυνθῶσιν Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἐπόθουν μετὰ ζήλου νὰ ὑπηρετήσωσι.

Θανόντος πρὸ τριῶν ἐτῶν περίπου τοῦ Μελετίου, οἱ τοῦ πατριαρχικοῦ κλίματος τῆς Ἀντιοχείας ἀρχιερεῖς ἐξέλεγον ἕτερον πατριάρχην, τὸν ἀπὸ Τριπόλεως μακαριώτατον κ. Γρηγόριον, μὴ ληφθέντων ὑπ ὄψιν τῶν ἔκπαλαι κρατούντων καθεστώτων, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ πρὸ μικροῦ νέοι ἀρχιερεῖς ἐχειροτονοῦντο καὶ νέαι συνιστῶντο μητροπόλεις, οἱ δὲ μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, οἱ σχολάζοντες, οὐδ' ἐκαλοῦντο εἰς τὴν ἐκλογὴν, καὶ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδεμία τῶν ἀρχεγόνων τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιῶν ἐτήρει σχέσεις πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀντιοχείας· διεσπᾶτο ὅμως τοιουτοτρόπως ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἁρμονία. Ταύτην ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐπόθει νὰ ἴδῃ ἐπανερχομένην, μεριμνῶσα ἅμα καὶ τῆς εἰς τὴν παλαιὰν ὑπηρεσίαν ἐπανόδου τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν (τοῦ ἀντιοχειακοῦ θρόνου) Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων καὶ Χαλεπου, εὐχομένη καὶ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν ἱεραῖς τελεταῖς, ἐν αἷς αὕτη ἐπεκράτει μέχρι διακοπῆς τῶν σχέσεων, ζητοῦσα δὲ καὶ τὴν, κατὰ τὰ ἔκπαλαι καθεστῶτα, ἐγγραφὴν καὶ κληρικῶν ἐξ ἑτέρων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπιλεξίμων ὡς πατριαρχῶν.

Ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς ταύταις καὶ ταῖς χρηστοῖς ἐλπίσιν, ὑπ' ὄψιν ἔχουσα καὶ τὴν τε ἐνθρονιστικὴν τοῦ ἀπὸ Τριπόλεως μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίου καὶ ἕτερον γράμμα τῶν ἁγιωτάτων ἀρχιερέων τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου θρόνου, ὡρίμως δὲ κατὰ καιροὺς, ἡ Μ. Ἐκκλησία μελετήσασα τὰ κατὰ τὸ ἀντιοχειακὸν κληθὲν ζήτημα, ἐπανέλαβε τὰς ἀδελφικὰς πρὸς τὴν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας σχέσεις, καὶ ἀνέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Γρηγορίου ἐν τοῖς διπτύχοις.

Ἐν δὲ τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, συμβιβασμοῦ γενομένου μεταξὺ τῶν ἀποκηρυξάντων τὸν κανονικὸν αὐτῶν πρόεδρον καὶ αὐτοῦ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ, τῇ 16 φεβρουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους, καθὼς ἠγγείλαμεν, ἐπεῖχεν ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἄτε ἀρκετοῦ ἀριθμοῦ ἁγιοταφιτῶν ἐνισταμένων κατὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, ὃν ἐθεώρουν οὗτοι βλάπτοντα τὰ συμφέροντα τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ἀλλὰ, τῶν τέως ὀλίγων ἐνισταμένων προσχωρησάντων εἰς τὴν γνώμην τῶν πολλῶν, ἀπὸ τῆς 15 ἰουλίου λήγοντος, ἐκρίθη σύμφορος ἡ ἀναγνώρισις τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, οὗ τὸν μετὰ τῆς ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος συμβιβασμὸν, γενόμενον οὕτως ἢ ἄλλως, εἶχεν ἐγκρίνει πρὸ τετραμήνιας ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐνεγράφη δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Α. Σεβ. Μακαριότητος ἐν τοῖς διπτύχοις.

Ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις, ἡ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαναγουσα τὴν ποθητὴν εἰρήνην, διεβιβάσθη τηλεγραφικῶς τοῖς μακαριωτάτοις πατριάρχαις Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίῳ καὶ Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανῷ, ὡς καὶ τῷ μακαριωτατῳ παπᾳ καὶ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίῳ. Ἐκ τῆς Ἁγίας Πόλεως ἐλήφθη τηλεγραφικὴ ἀπάντησις δηλοῦσα τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ τε μακαριωτάτου κ. Δαμιανοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἱερωτατων καὶ εὐλαβεστάτων συνοδικῶν καὶ τῆς ἀδελφότητος, ἐπὶ τῇ ἐπανοδῳ τῆς εἰρήνης.

Τὰ ἐπὶ τούτῳ ἀνταλλαγέντα τηλεγραφήματα δημοσιεύσομεν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Α. Ἐξ. ὁ νέος παρὰ τῇ Υ Πύλῃ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας κ Νικ. Τσαρικωφ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ β' διερμηνέως κ. Μενδελστάμ, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, γενόμενος δεκτὸς κατὰ τὰ ἐθιζόμενα ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπισκέψει τῶν πρεσβευτῶν τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν. Κατὰ τὴν μετὰ τῆς Α. Θ. Π. συνέντευξιν, ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασαν, παρῆν καὶ ὁ ἐκ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Παῦλος Ἀλ. Καραθεοδωρῆ. Κατὰ τὴν ἐκ τῶν Πατριαρχείων ἀναχώρησιν τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ ἀπεδόθησαν αὐτῷ αἱ αὐταὶ τιμαὶ, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὸν εὐσεβῆ ἀντιπρόσωπον τῆς μεγάλης τῶν Τσάρων αὐτοκρατορίας, ἥτις συνεπάθει πάντοτε τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ ἰδίᾳ τοῖς ὁμογενέσιν ἡμῶν ἐν καιροῖς δυσχειμέροις καθ' οὓς τοσοῦτον ἐδοκιμάζετο ἡ εἰς τὸν Θεὸν πίστις τῶν εὐσεβῶν.— Τὸν ἐξ. πρεσβευτὴν ἀντεπεσκέψαιο τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸ ἐν Βαθυρρύακι μέγαρον τῆς πρεσβείας ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνδιαλεχθεὶς ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ.—Τὰ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας ἡ Α. Θ.Π. ἐξέθηκεν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου.

Οἱ νεωστὶ ψηφισθέντες μητροπολῖται Χίου κ. Ἱερώνυμος καὶ **Πρεσπῶν** καὶ Λυχνιδῶν κ. Ἰωακεὶμ ἀφίκοντο τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, εὐχαριστήσαντες συνοδικῶς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, μετὰ τὸ μέγα μήνυμα.— Ἀνεχώρησε δὲ τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ σεβασμ μητροπολίτης (ἀπὸ Σερρῶν) **Κυζίκου** κ. Γρηγόριος, προπεμφθεὶς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος, Χίου, Γάνου καὶ Χώρας, Γρεβενῶν, Πρεσπῶν, Προικοννήσου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, τοῦ πανοσλγ. Μ. πρω-

τοσυγκέλλου κ. Βενιαμὶν,τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Ἀποστόλου καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος.

Ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦτον ἀπεστάλησαν ἀπέναντι τῶν τεταγμένων ἐτησίων δόσεων τῶν ἱερῶν ναῶν, ἐξ Ἐφέσου γρόσια 1000—ἐκ Θεσσαλονίκης 2160—Σουφλίου (Διδυμοτείχου) 216—Ἰωαννίνων 317 καὶ Αἴνου 1674—ἐκ δὲ δίσκων εἰσπραχθέντα τὸ ὅλον 1987, ἤτοι ἐκ Βερροίας 1292 καὶ ἐκ Σουφλιου 695. Ἐξαίρομεν καὶ πάλιν τὸ λαμπρὸν παράδειγμα, ὅπερ χορηγεῖ εἰς τὰς παρ ἡμῖν Ἀδελφότητας ἡ ἐν Σουφλίῳ φιλεκπαιδευτικὴ «Ἅγιος Γεώργιος» ἡ μόνη ἐκ τῶν ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀδελφοτήτων ὁρίσασα συνδρομὴν ἐτησίαν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου ἑκατὸν φράγκων,ἢ 475 γροσίων, ἃ δεύτερον τοῦτο ἔτος ἀπέστειλεν.

Θεολογικὴ σχολή —Προτάσει τῆς Α. Θ. Π. ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ σύνταξις ἰδίου κώδηκος, ἐν ᾧ θέλουσι καταγράφεσθαι τῶν ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς τελειοφοίτων τῶν μήπω ἀρχιερευσάντων τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα, ἡ πατρὶς, ἡ ἡλικία, τὸ ἔτος, καθ' ὃ συνεπλήρωσαν τὰς σπουδὰς, τὰ μέρη, ἐν οἷς ὑπηρέτησαν ὡς καὶ τὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία κατὰ καιρὸν ὑπ' ὄψιν πάντα ταῦτα λαμβάνουσα φροντίζῃ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν. Ἀποφάσει συνοδικῇ δηλοῦται τοῖς ἐν ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ διαμένουσι τελειοφοίτοις τῆς ἱερᾶς ταύτης σχολῆς ὅτι δέον ν' ἀποστείλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἱερᾶς Συνόδου πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας, ἃς ἀνωτέρω ἐξεθέμεθα·

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῇ δευτέρᾳ, πανηγυριζούσης τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη καὶ ἠὔξατο τὰ δέοντα τῇ ἑορταζούσῃ εὐαγεῖ τῆς μονῆς ἀδελφότητι. Ἐν δὲ τῷ μετοχίῳ τῆς μονῆς τῷ ἐν Γαλατᾷ παρέστη κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν μετὰ ταῦτα δεξίωσιν, ἑρμηνεύων τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς, ὁ ἱερολγ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

Φιλογένεια μοναχῶν. — Ἠγγέλθη ὑπὸ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ καὶ Ραϊθοῦς κ. Πορφυρίου τῇ Θεολογικῇ σχολῇ Χάλκης, διὰ τοῦ ἐνταῦθα πανοσιολγ. ἐπιτρόπου τῆς σιναϊτικῆς μονῆς ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου Τσέκα, ὅτι ἡ εὐαγὴς τῶν σιναϊτῶν ἀδελφότης ἐψήφισεν ἐτησίαν χορηγίαν ὑπὲρ τῆς ἐν Χάλκῃ σχολῆς ταύτης ἐκ λιρῶν ἀγγλικῶν πεντήκοντα. Ἡ οἰκονομικὴ ἐπίρρωσις τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς ταύτης σχολῆς πρέπει νὰ θεωρῆται κοινὸν καθῆκον πάντων τῶν κληρικῶν.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Προχθὲς, ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἡ Α. Θ. Π. δ κ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος ηὔξατο τὰ δέοντα τῷ ἐνταῦθα παραμένοντι πανοσ. ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονι Ἀθανασιάδῃ, πρώην διευθυντῇ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἱερατικῆς σχολῆς καὶ ἐξάρχῳ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Τζιγανίῳ,—ὃν ἐπεσκέψαντο καί τινες τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν.— τηλεγραφικῶς δὲ ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τῷ ἑορτάζοντι ἀξιοτίμῳ κ. Λέοντι Γ. Καζανόβᾳ.—Σήμερον μνήμῃ, Καλλινίκου μάρτυρος, διὰ μὲν τοῦ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσυγκέλλου συνεχάρη τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Δέρκων, τηλεγραφικῶς τῷ σεβασμ. Ἀδριανουπόλεως, ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ τε πανοσιολγ. ἀρχιμ. καὶ ἀρχειοφύλακι κ. Καλλινίκῳ Δεληκάνῃ καὶ τοῖς ἱερολγ. Μ. ἐκκλησιάρχῃ καὶ τριτεύοντι.

Μητρόπολις Ξάνθης.—Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Καβάλλᾳ προσελήφθη ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ξάνθης ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Πέτρας κ. Αἰμιλιανὸς, τέως βοηθὸς παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Πελαγονίας.

Μητρόπολις Παραμυθίας.—Τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι παρεπεδήμει χάριν ὑποθέσεων τῆς ἐπαρχίας, ἐν Ἰωαννίνοις, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Παραμυθίας καὶ Φλωρινῶν κ. Νεόφυτος.

Μητρόπολις Ροδοπόλεως —Ἐκ Τραπεζοῦντος ἀγγέλλεται ὅτι ἡ ἐν Λιβερᾷ. πρωτευούσῃ τῆς ἐπαρχίας Ροδοπόλεως, ἀστικὴ σχολὴ προσεθηκε καὶ τάξιν γυμνασιακήν. Ὑπὲρ τῆς ὑλικῆς εὐμαρείας τῆς σχολῆς ταύτης ἡ μητρόπολις καὶ οἱ ἔφοροι, ἐπικαλούμενοι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐν Ρωσσίᾳ διαμενόντων ὁμογενῶν τῶν ἐκ Πόντου, ἀπέστειλαν ἀντιπροσώπους αὐτῶν δύο τῶν διδασκάλων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην ἀφίκετο ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ σεβασμ. μητροπολίτης αὐτῆς κ. Ἀλέξανδρος—Ἀφίκετο αὐθημερὸν ἐκ Τριγλείας ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος, ἀναχωρήσας καὶ πάλιν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ—Ἀφικόμενος τῇ τρίτῃ, δι' ἰδίας ὑποθέσεις, ἀπῆλθε τῷ σαββάτῳ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας κ. Σεραφείμ —Ἀπῆλθεν ἐκ Καίρου, μεταβαίνων εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἅγιον Εὐστράτιον, τὴν παρὰ τῇ Λήμνῳ νῆσον, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθοῦς κ. Πορφύριος.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην ὁ νέος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους πανοσιολ. γέρων κ. Φίλιππος Καρακαλληνός—Διατρίβουσιν ἐν Θεσσαλονίκῃ οἱ ὁσιώτατοι μοναχοὶ κ. Νεκτάριος προηγούμενος Ἰβηρίτης καὶ προηγούμενος Ἐλευθέριος Σταυρονικητηνός.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ἐκ τοῦ «Πανταίνου» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμάθομεν ὅτι «ἡ Ἱεραρχία τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας, προσκλήσει καὶ ὑπὸ τῇ προεδρείᾳ τῆς Α. Θ. Μακαριότητος, τοῦ πατριάρχου, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τούτου συνεδριάζει σχεδὸν καθ' ἡμέραν, ἀσχολουμένη περὶ τὰ ἐν μελέτῃ εὑρισκόμενα διάφορα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα —Καὶ παρ' ἡμῖν σπουδαίως ἀπασχολεῖ τὰς συνοδικὰς συνδιασκέψεις ἀφ' ὅτου ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Βασιλευούσης ἡ Α. Θ. Μ. τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται μὲν Ἱεροσολυμιτικὸν, εἶνε δὲ κατ' οὐσίαν πανεκκλησιαστικόν».

Ἐκκλησία Ἀντιοχείας

Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ χάρις» ἤρξατο ἐκδίδον ἀπὸ μηνὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, οὗ τρία τεύχη ἐλάβομεν, ἀραβιστὶ γραφόμενον, μετὰ

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНМЕДІ ІМ.

φιλοκαλίας ἐκτυπούμενον, εἰς 32 σελίδας ὀγδόου μεγάλου σχήματος. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκτυπούμενον ἐν τῷ ἐν Δαμασκῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, τελείῳ κατασταθέν, πολλὴν ἐπαγγέλλεται τὴν ὠφέλειαν τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν τοῖς ἐν Μεσοποταμίᾳ καὶ Συρίᾳ, ὅτοι ἀγνοοῦσι τὴν τῶν προγόνων αὐτῶν γλῶσσαν ἀρκούντως δὲ γραφόμενον, ὡς καὶ τὸ περιοδικόν, ὃπερ ἐξέδωκεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἐμέσης κ. Ἀθανάσιος, θέλει διαδίδει εἰς τε τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν γνώσεις ὠφελίμους στηριζούσας εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Διαμένουσιν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀπὸ δεκαπενθημερίας οἱ πανοσ. ἀρχιμανδρῖται κκ. Ἰωακεὶμ πρόεδρος τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Παναγίου Τάφου, Ἰάκωβος Ἀρχατζικάκης, διευθυντὴς τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ πόλει ἱερατικῆς σχολῆς, καὶ Δοσίθεος δίκαιος καὶ γραμματεὺς συνοδικός, ἀποσταλέντες ὑπὸ τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν κτημάτων τῶν ἀρχοφώνων—ἐπίσης ἀπὸ τριμηνίας σχεδὸν διαμένει παρ' ἡμῖν, διορισθεὶς ἀρτίως ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ συνεπίτροπος ἐνταῦθα τοῦ Παναγίου Τάφου, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Ἀθανασιάδης, τέως ἔξαρχος ἐν Τσίγανίῳ. Πάντες οὗτοι ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, τοὺς σεβασμ. συνοδικούς, τοὺς ἐξοχ. πρεσβευτὰς Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος καὶ τινας τῶν λογάδων τοῦ Γένους.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλην. Σπρίγκφηλδ.—Ἐκ τῆς ἐκθέσεως, ἣν ὑπέβαλεν εἰς συνέλευσιν γενικὴν τῆς ἐν Σπρίγκφηλδ ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ Γ. Λαζαρόπουλος. ἐγνώσθη ὅτι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν διετίαν (ἀπὸ 1 ἰουλίου 1907) τὰ ἔσοδα αὐτῆς ἀνῆλθον εἰς 32710 φράγκα, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 30210, μένοντος ἀρκετοῦ περισσεύματος. Τὸ ἐκ 40 000 φραγκων χρέος τῆς κοινότητος χάριν τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὑπεβιβάσθη—κεφάλαιον δὲ ἤρξατο σχηματιζόμενον πρὸς ἀγορὰν κοινοτικοῦ νεκροταφείου.

Ἐν τῷ 27 τεύχει ἡμῶν ἀνηγγείλαμεν τὴν σύστασιν ἐπιτροπείας, ἥτις, ἐπὶ τῇ τεσσαρακοντα-ετηρίδι τῆς διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολγ. Σχολῆς κ. Γ. Λιανοπούλου, ἀνέλαβε τὴν δαπάνη τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐλλογίμου διδασκάλου. Ἡ ἐπιτροπεία ἐξέδωκε τὸ παρὸν ἐγκύκλιον γράμμα.

Συμπληρουμένης ὅσον οὔπω τεσσαρακονταετίας, ἀφ' οὗ χρόνου ὁ γεραρὸς καθηγητὴς τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐλλόγιμος κύριος Γ. Λιανόπουλος ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν τῇ κοινῇ τροφῷ ἡμῶν Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, καὶ δι' ἀγαθῆς καὶ εὐγνώμονος ἔχοντες μνήμης τὰ πολλαπλᾶ ὠφελήματα, ἅπερ δαψιλῶς ἐκαρπωτάμεθα ἀπό τε τῆς σοφῆς αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ ἀπὸ τῶν περικοσμουσῶν αὐτὸν ἀρετῶν, πεποιθότες δ' ὅτι τῶν αἰσθημάτων τούτων ἀμεσίστως κοινωνοῦσι πάντες οἱ διὰ τοῦ μακροῦ τούτου χρόνου τῶν τάξεων τῆς ἡμετέρας Θεολογικῆς Σχολῆς διελθόντες καὶ θείῳ ἔλει οἱ μὲν αὐτῶν εἰς τὰ ὕπατα τῆς ἱερωσύνης ἀνελθόντες ἀξιώματα, ἄλλοι δὲ ἐν ἄλλαις τάξεσι καὶ ὑπουργήμασι τῆς ἱερᾶς διακονίας τῷ Θεῷ ἀρέσκοντες, τὴν γνώμην ἔχοντες καὶ ἄλλων ἁγίων ἀδελφῶν καὶ τροφίμων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, ἔγνωμεν ὅπως ἐπωφελεῖ τινι καὶ χρησίμῳ τρόπῳ ἐκδηλώσωμεν τὴν πρὸς τὸ ρηθέντα σεβαστὸν διδάσκαλον εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

Τὴν εὐσταθῆ καὶ ἀκίνητον καὶ ὁσημέραι προαγομένην σταδιοδρομίαν τῆς τροφοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς περὶ πλείστου ποιούμενοι, προνοίᾳ δέ τινι, ἐπ' ἀληθείας Θεοῦ, τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ ἐλλογίμου κ. Γ. Λιανοπούλου ἄρτι εὐδοκίμως πάνυ ἀποπερατώσαντος τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς, καὶ πολλὴν τὴν ἔφεσιν πρὸς τὰς μαθηματικὰς σπουδὰς ἐπιδεικνυμένου, κοσμίου δ' ἅμα καὶ σεμνοῦ τὸ ἦθος ὄντος, ἔγνωμεν ὅπως ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἡμεῖς τε αὐτοὶ εἰσενέγκωμεν καὶ τὴν τῶν ἄλλων πάντων μαθητῶν τοῦ προσφιλοῦς καὶ σεβαστοῦ ἡμῶν τούτου διδασκάλου εἰσφορὰν ἐξαιτησώμεθα, ὅπως κοινῷ ἔρανῳ συντηρούμενος καὶ παιδευόμενος μυηθῇ τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιστήμην ὁ υἱὸς καὶ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ ἐν καιρῷ, τοῖς ἴχνεσι τοῦ πατρὸς στοιχῶν, τὴν λυσιτελῆ καὶ καρποφόρον τῇ Σχολῇ διδασκαλίαν αὐτοῦ.

Τοιαῦτα γνόντες καὶ κρίναντες ὅτι ἡ Ὑμετέρα ἀγάπη εὑρήσει ὡς οἷόν τε σκόπιμον καὶ λυσιτελῆ τὴν οὕτω γινομένην ἐκδήλωσιν τῆς τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, ἣν ἀναμφισβητήτως συμμερίζεται, πρὸς τὸν σεβαστὸν καὶ προσφιλῆ ἡμῶν διδάσκαλον ἐλλόγιμον κύριον Γ. Λιανόπουλον, προαγόμεθα ἵνα διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἐξαιτησώμεθα καὶ τὴν ὑμετέραν ἐφάπαξ συνδρομήν, ἣν παρακαλοῦμεν ὅπως ἡ Ὑμετέρα ἀγάπη ἀγαθυνθῇ νὰ πέμψῃ πρὸς τὸν σχολάρχην τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀρχιμ. κ. Γερμανὸν Στρηνόπουλον.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι Αὐτὴν διατελοῦμεν εὐχαριστοῦντες ἐκ προτέρων

† ὁ Ξάνθης Ἰωακεὶμ (πρόεδρος) † ὁ Δράμας Χρυσόστομος † ὁ Ἐλασσῶνος Πολύκαρπος † ὁ Σκράντα-Ἐκκλησιῶν Ἄνθιμος † ὁ Σχολάρχης ἀρχιμ. Γερμανὸς Π. Στρηνόπουλος (ταμίας).

Ἐκκλησία παλαιᾶς Ρώμης.

Ἐν τῇ παραρρηνίῳ γερμανικῇ καθολικῇ πόλει τῆς Κολωνίας συγκροτηθήσεται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, κατὰ τὸ σύστημα τὸ καθιερωθὲν ἀπό τινων ἐτῶν, Συνέδριον τῆς Εὐχαριστίας (Congrès Eucharistique). Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τούτου οὗτινος, θέλουσι μετάσχει πολλοὶ γερμανοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τούτων ἐκ τῶν πλησιοχώρων κρατῶν, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ πάπα, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα παπικοῦ λεγάτου, εἷς ἰταλὸς καρδινάλιος, ἡ δὲ πόλις τῆς Κολωνίας καὶ ἐν γένει αἱ παρορρήνιοι

καθολικαὶ πόλεις παρασκευάζονται ὅπως ὑποδεχθῶσι μετ' ἀσυνήθους πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας τὸν παπικὸν λεγάτον, πανηγυρίζουσαι ὅσον ἔνεστι λαμπρότερον τὴν τέλεσιν τοῦ Συνεδρίου τούτου.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία

Ἀπό τινων ἐτῶν ἡ ἐν Αὐστραλίᾳ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐνεκαίνισε τὸ σύστημα τῆς κατὰ τριετίαν συγκροτήσεως τοπικῶν Συνόδων, συνερχομένων ἐκ περιτροπῆς ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῶν διαφόρων αὐστραλιανῶν Πολιτειῶν.

Τοιαῦται Σύνοδοι συνεκροτήθησαν ἤδη ἐν Μελβούρνῃ, Ἀδελαΐδῃ, Βαλαράτῃ, Χόβαρτ, καὶ Σύδνεϊ. Νῦν ἀγγέλλεται ἡ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος σύγκλησις τοιαύτης τοπικῆς Συνόδου ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας Πέρθῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ, μεταξὺ ἄλλων συγχρόνων κοινωνιολογικοθρησκευτικῶν ζητημάτων, ἀναγράφεται καὶ τὸ θέμα «ὁποία ἡ θέσις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τοῖς φυλετικοῖς ζητήμασι».

Ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν.—Ἡ ἐν Νέᾳ Γόρκῃ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκδιδομένη ρωμαιοκαθολικὴ ἐφημερὶς «Τὰ Καθολικὰ Νέα» (Catholic News), ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἰσχάτων ἔκκλησιν πρὸς τοὺς καθολικούς Ἀμερικανούς περὶ διενεργήσεως ἐράνου προωρισμένου ἵνα διευκολύνῃ τὴν εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν Καθολικισμὸν προσέλκυσιν τῆς Ἀγγλίας. Τὴν ἔκκλησιν ταύτην πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς «τῶν ὁποίων ὁ καθολικισμὸς δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας των» ἀπευθύνει ἀγγλοαμερικανὸς καθολικὸς ἱερεύς, ὅστις, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐμελέτησεν ἐπιτοπίως τὰς καταλληλοτέρας προπαγανδικὰς μεθόδους πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐνεποίησε δὲ αὐτῇ δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὴν δυσαρέσκειαν ταύτην διερμηνεύουσι τὰ αὐτόθι ἐκδιδόμενα ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά.

Η ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Α΄.

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

(συνέχεια τεύχους 30)

Καθ' ὅλην δὲ ταύτην τὴν ἐποχὴν αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἀνέδειξε διαπρεπεῖς διδασκάλους καὶ πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, κέντρον γενομένη τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὃν εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν ὁ ἅγιος Ἱλαρίων (+371—2), συμμετέσχε τῆς ὅλης θρησκευτικῆς κινήσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, προὐκάλεσεν ἀπείρους προσκυνητὰς τοῖ ἁγίου Τάφου. Ἀλλ' ἀποτόμως ἀνεκόπη ἡ προϊοῦσα αὐτῆς ἀκμὴ τῷ 638, ὅτε οἱ ἄραβες, κατακτήσαντες τὴν Παλαιστίνην, κατέλυσαν μὲν τὴν πολιτικὴν ἑλληνικὴν ἐν αὐτῇ κυριαρχίαν, ἀνεγνώρισαν ὅμως τὰ δίκαια καὶ προνόμια τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κατακτητὴς χαλίφης τῶν ἀράβων Ὠμὰρ Α΄ (634—644), παραλαβὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ συνθήκης παρὰ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου (634—639), εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, οὐχὶ ὡς ἐξοργισμένος κατακτητής, ἀλλ' ὡς εὐσεβὴς—προσκυνητής, ταπεινὸν περιβεβλημένος ἔνδυμα· διότι ἡ Ἱερουσαλὴμ θεωρεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ μωαμεθανισμοῦ ὡς ἱερὰ πόλις. Ὁ Ὠμὰρ ἀνεγνώρισε τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐσωτερικῶς ἐλευθέραν, ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοίκητον κοινότητα, ὑπὸ τὸν πατριάρχην, ἐλευθέρως τελοῦσαν τὰ τῆς θρησκείας καὶ ἀπηλλαγμένην πάσης καταπιέσεως ἀπὸ μέρους τῶν μουσουλμάνων. Ἡ ζωὴ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐξησφαλίζετο διὰ τῆς ἀποτίσεως κεφαλικοῦ φόρου, οὗτινος ἀπηλλάσσοντο οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ καθόλου. Αἱ βάσεις αὗται των δικαίων καὶ προνομίων τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε μὲν νομικῶς καὶ θεωρητικῶς ἠμφισβητήθησαν, ἀναγνωρισθεῖσαι μετά τινας αἰῶνας καὶ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ δικαίου, ἐπ' αὐτῶν δ' ἐστηρίχθησαν, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀραβικῆς κατακτήσεως ἐν Παλαιστίνῃ, αἱ μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας σχέσεις. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὑπὸ τῆς αὐθαιρεσίας ἐνίων ἡγεμόνων ἢ ὑπὸ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ ὄχλου παρεβιάζοντο τὰ δίκαια καὶ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδέποτε παντελῶς ταῦτα ἐξηφανίσθησαν. Οἱ ὀλίγοι ὑπολειφθέντες ἐν τῇ χώρᾳ καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξαραβισθέντες χριστιανοὶ ἀενάως ἐδεκατίζοντο καὶ εἰς ἀπαραμύθητον περιήρχοντο κατάστασιν, ἀλλ' οἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Τάφῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς μοναστηρίοις ἀγρυπνοῦντες μοναχοί, καὶ ὅταν ἔτι κατεστρέφετο ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἡ Παλαιστίνη, καὶ τὰ μὲν μοναστήρια ἐρημοῦντο, αὐτοὶ δὲ κατεσφάζοντο, κατώρθουν νὰ ὑπαναφαίνωνται ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενναῖοι στρατιῶται, ἀδιαλείπτως ἀνανεούμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν ἑλληνικῶν χωρῶν. Τῇ ἐνεργείᾳ αὐτῶν τὰ ἱερὰ προσκυνήματα συνετηροῦντο διὰ γενναίας ἐπικουρίας ἐκ Βυζαντίου, διότι ἡ καταστραφεῖσα χώρα οὐδὲν ἔκτοτε ἐπιτοπίως ἠδυνήθη ὑπὲρ αὐτῶν νὰ πράξῃ.

Ἐπὶ τῶν πρώτων ἀράβων ἡγεμόνων ἡ Ἐκκλησία ἀπήλαυσεν ἡσυχίας τινός, ἀλλ' ἐπεδεινώθη ἡ θέσις αὐτῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ η΄ αἰῶνος, ἐπὶ Ὠμὰρ Β΄ (717—720), ὅτε ἤρξαντο ἕνεκα τῆς θρησκείας καταπιεζόμενοι οἱ χριστιανοί, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἰεσὴδ Β΄ (720—724) ἐμαρτύρησαν ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ 723 ἑξήκοντα προσκυνηταὶ χριστιανοί, ἐλθόντες ἐξ Ἀμορίου εἰς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων. Αἱ ἐν τέλει τοῦ η΄ αἰῶνος μεγάλαι ἀναστατώσεις τῆς Παλαιστίνης, συνεπείᾳ δυναστικῶν μεταβολῶν ἐν τῷ Ἀραβικῷ κράτει, ἐπέδρασαν καὶ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τοῦ Ἀλ Μανσοὺρ (754—775) ἀπερι-

γραπτα δεινὰ ἔπαθον τὰ μοναστήρια καὶ οἱ μοναχοί· ἐπεσπεύσθη δὲ τότε ὁ ἐξαραβισμὸς τῆς χώρας, διότι ἀπηγορεύθη ἡ χρῆσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῆς εἰς τοὺς παῖδας. Ἐπὶ τοῦ Ἀρουὴν ἀλ Ρασήδ (786—809) ὑπὸ τῶν ληστῶν βεδουίνων ἐπίσης μεγάλας ἔπαθον καταστροφὰς τὰ μοναστήρια τῆς Παλαιστίνης, ὧν τινας λόγιοι ἁγιοσαβῖται μοναχοί, ὡς Στέφανος ὁ μελῳδὸς (†807), περιέγραψαν. Κατὰ ἑκατοντάδας ἐφονεύοντο οἱ μοναχοὶ μαρτυροῦντες ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῆς εἰκονομαχίας ἐπυκνοῦντο αὐτῶν αἱ τάξεις, ἔν τινι δὲ Συνόδῳ, ἣν τῷ 836 συνεκρότησεν ὁ πατριάρχης Βασίλειος (820—838) ἐν Ἱεροσολύμοις μετὰ τῶν πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, ἐναντίον τῆς εἰκονομαχίας, παρέστησαν 170 περίπου ἡγούμενοι καὶ ἀπειράριθμοι μοναχοί. Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤρξαντο ἐγκαθιδρυόμενοι ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ λατῖνοι· ὁ δὲ Κάρολος ὁ Μέγας (762—814) πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν ἦλθεν εἰς σχέσεις πρὸς τὸν Ἀρουὴν ἀλ Ρασὴδ, αἵτινες «ποικιλαχῶς διὰ μύθων περιεκοσμήθησαν», ὡς ἀνομολογοῦσιν ἀμερόληπτοι δυτικοὶ ἱστορικοί. Ἀλλὰ πόσον οἰκτρὰ ἦτο ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ Θεοδοσίου (862—878) καὶ Ἠλία Γ΄ (878—907), πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, ἰδίᾳ πρὸς τὸν Μ. Φώτιον (858—886), τὸν μετὰ μεγάλης συμπαθείας ὑποστηρίξαντα τὴν Ἐκκλησίαν Ἱερασολύμων. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν πατριαρχῶν αὐτῆς καταφαίνεται ὁ στενὸς σύνδεσμος αὐτῆς πρὸς τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ πρὸς τὴν βασιλικὴν αὐλήν. Παρ' αὐτῶν ἐλάμβανον οἱ πατριάρχαι ἀδιαλείπτως χρηματικὰς βοηθείας, ἤλπιζον δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀράβων, διότι ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς καὶ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς διενοήθησαν, τῷ ὄντι, μετὰ μικρὸν νὰ ἀναλάβωσι σταυροφορικοὺς ἀγῶνας πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Παλαιστίνης.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ι΄ καὶ ΙΑ΄ αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὑπέστη μεγάλας συμφοράς. Τῇ 26 μαρτίου 937 ὁ μουσουλμανικὸς ἀραβικὸς ὄχλος, ἐκφανατισμοῦ παρορμηθείς, κατέστρεψε τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἐβοήθησε δὲ ἀπὸ Βυζαντίου ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Κωνσταντῖνος Ζ΄ Πορφυρογένητος, ἀποστείλας ἱκανὰ χρηματικὰ ποσὰ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χριστόδουλον Α΄ (937—950). Μετὰ μικρὸν, τῇ 28 μαΐου 966, ἐκ νέου κατεστράφη ὁ ναὸς, παρὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐπαύριον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀράβων ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰωάννης Ζ΄ (964—966). Τελείως κατεστράφη ὁ ναὸς καὶ εἰς ἐρείπια μετεβλήθη τῇ 28 σεπτεμβρίου 1009, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς ἀνῳκοδομήθη, ἀναλώμασι τῶν ἡμετέρων βασιλέων, ἰδίως δὲ τοῦ Κωνσταντίνου Μονομάχου (1042—1054). Ἐπισημειώσωμεν δὲ ὅτι ἐν πάσῃ τοιαύτῃ εὐκαιρίᾳ, οἱ βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου πρὸς προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἤρχοντο εἰς ἐπισήμους διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἀράβων, πολλάκις ἀνταλλάσσοντες καὶ αἰχμαλώτους, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ καθ' ἣν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ πλέον ἀπεστάλησαν καὶ ἐργάται καὶ οἰκοδομήσιμος ὕλη. Ἔστερξαν δὲ τότε οἱ ἡμέτεροι βασιλεῖς καὶ τὴν ἀνέγερσιν μικροῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ὥστε καθ' ὅλην ταύτην τὴν περίοδον τῆς ἀραβοκρατίας οἱ βασιλεῖς ἀνεγνωρίζοντο ὡς προστάται τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὅπερ ἐμφανέστατα συγκεντροῦται ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τῶν μοναστηρίων δὲν παρουσιάζεται οὐδεμία ζωὴ καὶ κίνησις ἐν Παλαιστίνῃ, ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης καταστροφῆς τῆς χώρας.

Μέγα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων ἀξίωμα εἶχεν ἀποβῆ τότε τὸ τοῦ «Συγκέλλου», ὅπερ πρεσβύτεροι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κατελάμβανον συνήθως. Οἱ δὲ σκευοφύλακες αὐτοῦ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου κατὰ τὰς μεγάλας χηρείας αὐτοῦ, φέροντες ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ χωρεπισκόπου. Τοιοῦτος πιθανῶς τοποτηρητὴς τοῦ θρόνου ἦτο ὁ πρεσβύτερος Θεόδωρος, ἐν τέλει τοῦ Ζ΄ αἰῶνος, ἀποστείλας εἰς τὴν ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (680—681) ὡς ἀντιπροσώπους τὸν ἐπίσκοπον Γεώργιον καὶ τὸν σύγκελλον Ἀνδρέαν τὸν ἱεροσολυμίτην, χρηματίσαντα πρότερον οἰκονόμον τῆς ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ὕστερον γενόμενον ἐπίσκοπον Κρήτης (713—740), τὸν πολὺν ὑμνογράφον καὶ θεολόγον. Ἀλλὰ κορυφαῖος τῶν ἱεροσολυμιτῶν θεολόγων ἐγένετο ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνὸς († 749), ἀφ' οὗ ἤρξατο ἀδιακόπως σειρὰ λογίων μοναχῶν, μορφουμένων ἐν τῇ περικλεεστάτῃ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάβα, ἥτις ἀνεδείχθη αὐτόχρημα Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Διότι εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ γεγονὸς, ὅτι, παρὰ τὴν χαλεπότητα τῶν καιρῶν, μετὰ ζέσεως ἐκαλλιεργοῦντο ἐν Ἱεροσολύμοις τὰ ἑλληνικὰ καθόλου καὶ τὰ θεολογικὰ γράμματα. Φιλόλογοι, ποιηταὶ καὶ ῥήτορες δὲν ἔλειψαν οὐδὲ κατὰ τοὺς βαρυτέρους χρόνους ἐν τῇ πατουμένῃ ὑπὸ τῶν ἐθνῶν ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ. Κατὰ τὸν Θ΄ αἰῶνα διαπρεπέστερος πάντων ὑπῆρξεν ὁ Μιχαὴλ Σύγκελλος († 4 ἰανουαρίου 846), ἄλλους τε ἀναδείξας μαθητὰς καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς μοναχοὺς τὸν Θεόδωρον († 842) καὶ Θεοφάνη († 11 ὀκτωβρίου 845), τοὺς ὁμολογη-

τὰς γενομένους τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κατὰ τῶν εἰκονομάχων καὶ «Γραπτοὺς» ὀνομασθέντας, ὡς γραφέντας τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοφίλου (829—842). Ὁ Μιχαὴλ ὑπῆρξε καὶ φιλόλογος ἔξοχος, συγγράψας τὸ σωζόμενον ἔτι Συντακτικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ποιητὴς καὶ ῥήτωρ καὶ θεολόγος ἄριστος, ἐργασθεὶς καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου μετὰ τῶν δύο ἀνωτέρω ἀδελφῶν καὶ τοῦ ἁγιοταφίτου («σπουδαίου») μοναχοῦ Ἰὼβ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Θωμᾶ Α΄ (807–820). Ἐκεῖ συνειργάσθη ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ μετὰ τοῦ περιβοήτου Θεοδώρου Στουδίτου († 826) ὅστις, πρὸς τοῖς ἄλλοις, συνήθροιζεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐράνους ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ὁ Μιχαὴλ, μὴ ἀποδειχθεὶς τὸ προταθὲν αὐτῷ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐτελεύτησεν ὡς ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Χώρας, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἁγίου Σάβα, μεταβάντος δὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπῆρξεν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγιοταφιτικὸν Μετόχιον, ἐν ᾧ διέμενον οἱ ἑκάστοτε παρεπιδημοῦντες ἁγιοταφῖται.

Ἡ δρᾶσις δὲ τῶν ἁγιοταφιτῶν, ὡς ὑπεδείχθη ἐν τοῖς ἀνωτέρω, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, δὲν εἶχε τοιαύτην εὐρεῖαν ἀποστολήν, οἵαν προσέλαβε μετὰ τὴν ἀραβικὴν τῆς χώρας κατάκτησιν, ὅτε μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς Παλαιστίνης μοναχῶν ἐκλήθησαν οἱ ἁγιοταφῖται ἵνα καταστῶσιν οὐ μόνον τῶν προσκυνημάτων ἀλλὰ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας φύλακες, ταὐτοχρόνως μεγάλην ἀναπτύξαντες πνευματικὴν ζωὴν καὶ κίνησιν. Ἀλλ' ἀνεκόπη ἡ δρᾶσις αὐτῶν διὰ τῆς κατακτήσεως τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν σταυροφόρων, οἵτινες ἴδιον λατινικὸν Πατριαρχεῖον ἵδρυσαν, «κατέλαβον τὰς κλεῖς τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ παρηγκώνισαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀγρυπνοῦσαν ἑλληνικὴν ἁγιοταφικὴν ἀδελφότητα», κατὰ τὴν ὁμολογίαν δυτικῶν ἱστορικῶν. Οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχαι, προστατευόμενοι ὑπὸ τῶν βασιλέων ἡμῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ διαμένωσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἢ ἀλλαχοῦ, μακρὰν τῶν Ἱεροσολύμων, συμμετέχοντες τῶν κοινῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Εἷς δὲ μόνος πατριάρχης, ὁ πολὺς Λεόντιος Β΄ (μετὰ 1170), ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτός· πιθανῶς διέμενεν ἐπί τινα χρόνον ἐν Ἱερουσαλὴμ ἕτερος πατριάρχης, ὁ Ἰωάννης Θ΄ Μερκουρόπουλος (1156—1166), ὅστις μετὰ τὸν τῆς προηγουμένης ἐποχῆς διαπρεπῆ λόγιον πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ὀρέστην (984—1005), ὑπῆρξε σπουδαῖος συγγραφεύς, ἄριστα γιωρίζων καὶ τὴν ἀραβικὴν γλῶσσαν. Τῆς γλώσσης δὲ ταύτης ἡ ὁριστικὴ ἐπικράτησις ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώρᾳ τῆς Παλαιστίνης ἀνεκόπη, ἐν δὲ τῇ Ἱερουσαλὴμ ἐπεκράτει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα· διότι οἱ σταυροφόροι χάριν τοῦ ὀλίγου λαοῦ ἐπέτρεψαν ἵνα τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως ἀναγινώσκηται πρῶτον λατινιστὶ καὶ ἔπειτα ἑλληνιστί. Ἀνεγνώριζον δὲ ἐπισήμως οἱ σταυροφόροι τοὺς ἡμετέρους βασιλεῖς ὡς προστάτας τῶν Ἁγίων Τόπων. Τοὺς ἐν αὐτοῖς ναοὺς εὗρον ἐν καλῇ καταστάσει, μικρὰν δὲ μόνον τροποποίησιν ἐπήνεγκαν, συνενώσαντες ἐξωτερικῶς εἰς ἕνα τοὺς τρεῖς ναούς, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Τάφου, τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως τοῦ Σταυροῦ. Ἐσωτερικαὶ ἐπισκευαὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῷ τῆς Βηθλεὲμ ἐγένοντο μόνον ὑπὸ τῶν ἑλλήνων, ἀναλώμασι τοῦ βασιλέως ἡμῶν Μανουὴλ Α΄ Κομνηνοῦ (1143—1180), ὁποίαν δὲ θέσιν κατέλαβον οἱ ἡμέτεροι μοναχοὶ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις ἐπὶ Λατινοκρατίας, ἥτις δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ, οὐδὲ παρήγαγεν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Ἱεροσολύμων ριζικὰς μεταβολὰς ἢ ἀλλοιώσεις ἐσωτερικάς, ἐπακριβῶς δὲν γνωρίζομεν, στερούμενοι ἐνδείξεων παρ' ἑλλήνων χρονογράφων.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 δεκεμβρίου 1908 καὶ ἀριθ. πρωτ. 194 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Βασιλικῆς Μαλτζῆ κατὰ Νικολάου Σερβίτου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλληπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, διὰ τὰς νομίμου συνεπείας καὶ,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Νικολάῳ Σερβίτου τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρ. ὀκτακόσια πεντήκοντα (ριθ. 850) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύσαντος.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν

Ἐν τῇ Ι Μητροπόλει Κυδωνιῶν τῇ 18 ἰουλίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Κυδωνιῶν Γρηγόριος — Ὁ γραμματεύς Γαβριὴλ Ἀλεξιάδης

Εἰσπράκτωρ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐν τῇ πρωτευούσῃ διωρίσθη ὁ δικαστικὸς κλητὴρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Κ. Χαρισιάδης.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948
Πιπ — 727000